

*Jurij Kovič***IZ CIKLUSA: NEBEŠČANI
IN ZEMLJANI****KIPAR**

Spečo, nemo površino
prebuditi v umetnino,

zarotiti krog samote,
prestopiti ris lepote,

zreti v časa katedrali
akte, angele, živali,

peti, ko jim strte roke
niše klešejo visoke.

SLIKARKA

Lilije bele riše, vrance črne,
jabolka rdeča, lune sij srebrne.

Kot bi iz črk sestavljala besede,
iz črt podobe čara s koščkom krede.

Nov svet ustvarja, vzorce domišljije,
čarobnih barv neslišne melodije,

in vse, o čemer samo ona sanja,
iz njenih slik kot cvet do vseh se sklanja.

BALETKA

Kakor labod po jezeru drsel bi mirnem,
kot lastovka po nebu letala bi širnem,

kot luna plavala bi tiho med oblaki,
baletkini lahkotni v zraku so koraki.

Kot veverice s smreke skačejo na smreko,
kot morje valovi med plimo in oseko,

so njeni gibí, skladni, nepreračunljivi,
kakor metuljčki sredi sončnih trat ígrivi.

VRVOHODKA

Po napeti žíci hodi brez zaščíte mreže,
ne boji se padca, ne boji se síle teže.

Množica drhti brez diha, ko skaklja po vrvi,
kot plesala bi po iz lian spleteni brvi.

Cirkuški direktor mane roke sí veselo:
toliko oči še ní v temi nemirno tlelo.

Ona pa je čísto mirna, vzvíšena nad svetom,
nedostopna slavi in slepečím žarometom.

MAŠNIK

Goreča okna sončna luč preseva,
faranko mlado gleda in zardeva.

Zapletajo se misli mu, besede,
kako lahko ljubezen vzrok je bede?

Ve, da je duh, in vendar glas telesa
kot zvon nenehno bije mu v ušesa.

Za njo, ki drugi boža njeno lice,
nabira bele tulpíke, solzíce.

MANEKENKA

Po písti hodi ponosna, vitka, lepa, vzravnana,
tarča zavístnim pogledom, lutka, z lučmi obsijana.

Z lepim telesom kaže, da duh, ne le lepo telo je,
da ni važno, kaj ženska nosi, temveč kako in kdo je.

Smehlja se z naslovnice v bikinkah, med smetano filmsko se giblje,
zajčica, sonce zabav, karizmatično z boki ziblje.

Ko je vso svojo mladost in lepoto svetu razdala,
vržejo jo na cesto, ne rečejo ji niti: »Hvala«.

ESTET

Da bolje biti lep kot dober je, razglaša,
to sloves padlega mu angela prinaša.

Ostati večno mlad, opajati se hoče:
s samoto, z vinom, s pesmimi, odrasti noče.

Le čudežno je smiselno! – živi te sanje,
beži pred sabo v pravljice, verjame vanje.

A ko ga Bog zbudi iz vere v čar bolezni,
da je lepota, ve, le bled spomin ljubezni.

SEJALEC

Tih in samotni nad njivo se sklanja,
orje in seje in konja priganja.

Ptičja strašila postavlja sred polja,
kaj mu rodilo bo, božja je volja.

Vera, strah – vse na obrazu mu piše,
skrb kakor plug brazde v čelo mu riše. ---

Slika je stara, izgublja obrise.
Zdaj vse drugače na vasi živi se.

GURMAN

Odkrito priznam, da za vince in kračo
z užitkom odrinem še trinajsto plačo!

Kar v hrano vložil si, nihče ti ne vzame,
ni treba mi avta in hiša ni zame.

Po grlu pognal bom denarce veselo,
za starost, za zdravje ne bo me skrbelo.

Mogoče življenje bo moje res kratko,
zato pa bo vedno kot tortice sladko!

TKALEC

Vzorke čarobne lepote spleta mojstrsko spretno,
vsak je prekrasnejši, nov, kar zdi se komaj verjetno.

Iz oceana tišine, vrelca čiste svetlobe
kliče v življenje oblike sanjskih barv in mehko.

Nitka se z nitko prepleta, roža v rožo preliva,
genija duša, bleščeča kot sonce, sreče ne skriva.

Reven je, vendar se smeje, poje, spleta preproge,
ve, da neskončno bogastvo v njem ni le zanj, je za mnoge.

LUTKAR

Lutke plešejo, pojejo, jočejo, zde se kot žive,
vsega so zmožne, začaranke, kot sončni žarki igrive.

Skrit za zaveso nekdo je, ki mu ne vemo imena,
vendar bi brez njega oder bil samo mrtva scena.

Lutkar skoz lutke razgrinja svoje nevidne sanje,
daje jim glas in podobo, kot oče zaljubljen vanje.

Kdo njemu oživlja roke, kdo njega premika,
srca se, ki bije za lutke, neskončno nežno dotika?

JOGI

Prekrižanih nog meditira v temi,
če svet je resničen, če tak se le zdi,

sprašuje se: »Kdo sem? Od kod sem? Kam grem?«,
če kje je neskončnost, jo najti je v njem.

Svoj um obvladuje, ko vežba telo,
luč večnosti boža mu tretje oko,

odpira si čakre in širi zavest,
za vsa bitja moli in rase do zvezd.

AVTOFIL

Kot MM je zapeljiva, kot BB grajena,
seksi bolj kot moja fička punčka ni nobena.

Hodim božat jo v garažo, nežno jo umivam,
v soncu peljem jo v naravo, v snegu jo porivam.

Kadar žejna je, bencina brž ji v tank natočim,
kadar kašlja, ji najboljši servis omogočim.

Zanjo delam in se trudim, služim ji predano,
ki drhti, ko me začuti v sebi za volanom.

MATEMATIK

Seštevati že zna, množiti tudi,
s kvadratom krog izmeriti se trudi.

Prezira dvojko, trojko in štirico,
če nič ne zna, se javi za petico!

Domače naloge vse sam rešuje,
pri šolskih le od sebe prepisuje,

prestrašen, ker na svetu so bedaki,
ki zmotijo se pri enačbi vsaki!

VITEZ

Vojskuje se po svetu, zvest njej, ki ga ne ljubi,
zvest viteški prisegi, le smrt neustrašno snubi.

Le ščit in meč in konj njegovo so imetje,
za bitk je slavo, hrum zamenjal lutnje petje.

Umira hrepeneč od sanj po zlati roži,
le morju, skali, nebu svoje muke toži.

Ne zmeni se za deklcic smeh in šepetanje,
oklep mu sleče žena, lepša kakor sanje.

MUZA

Neulovljiva, nedotakljiva,
neosvojljiva, neubranljiva,

k pesniku pride, ki jo izsanja,
čista ljubezen v očeh ji pozvanja,

neopisljivo nežna in mila,
čudežno lepa, angelska vila,

zvezda, ki v pesmih čarobnih žari,
večni navdih razsvetljenih noči.

PESNIK

Skoz gozd gre, vonjem, barvam prisluškuje,
okuse, zvoke boža, premišljuje,

odkod neštetočarna je narava
in česa tam simbol po nebu plava.

Vse globlje v klicu Pesmi se izgublja,
dež mesečine krila mu poljublja,

skoz čas leti za petjem rajske ptice,
ne loči več lepote od resnice.